

Atomizácia šťastia

Jak pero nesie sa klenbou, hľa v gotickom oblúku

Lyrická, však ťažká téma, ťaží zmysly, kalí deň,

vedie po závitoch potulku. Len v ťažkom krčci, čelo krčím,

Keď prebdiem noc, ako sen, snáď doby tej sa dožijem , odpoveď keď jasne zviem.

Šťastie šíri šedý prach po katakombách za zrakom,

Keď ponorí sa v úvah-Váh, tak náladou nekladnou, rozmohne sa po túhach

Irónia úsmevu Duchenna je azda v tom halená,

Že keď v mysli zbudí zhon, ťažobná halena zakryje ho

A cit neprepustí vánkom, ostrovtip keď tupí pathos

Metie, zmieta všetku radosť

A myšlienka - pyriflegethón - oči zúžim v strašný pás,

Zmetie všetko, šťastie, čas.

Tak i radosť rozpitvá ni motýľa, ruku tisne vo výšu tyla

Nepokoj už značne značí, srdce zomkne, silu zháči

Uvrhne do ťažkej krypty, keď progresívna analýza

Rán nehojí len ich hnisá a nerieši, iba rúca cimburie,

Čo chráni cit, keď nedovolí vrúcne sniť a ostať v nevedomej kráse,

Zhasnúť svetlá a žiť zase, nečítať, lež prežívať

A zmeniť vôľu všeznalosti na romantickú túžobnosť

Žiť zase, žiť zase a žiť dosť.

Však pohltila posadnutosť tá krutá bývalý rozmar na ťažké putá

Veselie sa obmedzilo, na úspešnú úvahu.

Tak pokračujem - trhám krídla a počúvam dávne hlasy, nadobudnúť znalosť krásy

Snažili sa urputne, netrvali v šťastnom sne, ba skrčila ich pravá tvár

Neuróza, pýcha, anhedónia a žiaľ

No z osídla niet úniku, tvár sa ťahá v pote, v clivote tonie, holduje samote

A prináša len osov márny, lebo kto ho jediný raz zrie, opustiť už jeho klietku smie len v sne

Keď dovolí mu mozog spať.

Netreba sa zamýšľať, keď každý krok nás ťahá k zrázu

Nedovolí tešiť, hrať

sám zánik, nás vydesí zrazu

šťastie, ľahkovážne sa smeje,

jak súdnosť srdce vrelšie hreje.